

РЕШЕНИЕ

№ 26775

гр. София, 11.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 04.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **9565** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на К. Н. П.,ЕГН [ЕГН] от [населено място],ул. А. Б.,№ 28,ет.3,ап.5 и със съдебен адрес [населено място],ул. Света С.,№ 2,ет.1,кантора 12, чрез представител по пълномощие адв. В. П. срещу заповед № 1167/30.08.2024г., издадена от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“/ИА“АА“/.

С оспорената заповед е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя като държавен служител, заемащ длъжност „държавен инспектор“, в отдел „Контрол и статистика“,с ранг I младши, Главна дирекция „Автомобилна администрация/ГД“АА“/ към ИА“АА“, на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, във връзка с придобито и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст преди възникване на служебното правоотношение, считано от 02.09.2024г.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила , в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят, поддържа, че заповедта не е мотивирана и, че не са били налице фактическите основания за прекратяване на служебното му правоотношение. Сочи, че към датата на издаване на заповедта е навършил 54 години и три месеца, но не и изискуемата се възраст за придобиване на правото на пенсия по чл.68 от КСО-64

години и седем месеца .Нарушен е принципа на съразмерност по чл.6 АПК. Административният орган е упражнил оперативната си самостоятелност недобросъвестно , при превратно упражняване на власт .

Оспорването се поддържа в о.с.з. лично от жалбоподателя и представителя и по пълномощие адв. П., иска се отмяна на заповедта и се претендират разноски.

Ответникът - изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, чрез процесуалния си представител юрк.Г. оспорва жалбата като неоснователна, поддържа доводите изложени в писмения отговор. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и заявява възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не участва в производството и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно, че считано от 08.06.2023г. жалбоподателят е бил назначен с заповед № 167/07.06.2023г. ,на изпълнителният директор на ИА“АА“, на основание чл.9,във вр.чл.10,ал.1 и чл.12 от ЗДСл /л.12/, на длъжността „държавен инспектор“ ,с ранг I мл., в отдел „Административнонаказателна дейност“ ,в дирекция „Автомобилна инспекция „ към ИА“АА“, както и че при встъпването си в длъжност, същият е подал декларация от 08.06.2023г./л.13/,че е пенсионер от 14.05.2016г.,като пенсията му е отпусната, на основание чл.69,ал.2 от Кодекса за социално осигуряване/КСО/.

Не са спорни и обстоятелствата, че със последващи заповеди № 85/28.2024г. /л.17./ и съответно № 1010/10.06.2024г./л.18/ на органа по назначаването , издадени на основание чл.82ал.1 от ЗДСл., жалбоподателят е заемал длъжността „държавен експерт“, в отдел „Административно наказателна дейност“, считано от 06.03.2024г. и съответно, считано от 10.06.2024г. в отдел „Контрол и статистика „ в Главна дирекция „Автомобилна администрация“.

Не се спори от страните обстоятелството, което се установява и от доказателствата по делото, че жалбоподателят К. Н. П., ЕГН [ЕГН] е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69,ал.2 КСО ,с начална дата на пенсията 14.05.2016г./ справка от НОИ изх..№1029-40-2953÷2/14.08.2024г. с приложен списък на служителите в ИА“АА“, упражнили правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст към 08/2024г. на л. 15 и л.16 от делото/.

На 30.08.2024 г. от изпълнителният директор на ИА“АА“ е издадена оспорената заповед 1167, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, във връзка с придобито и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст преди възникване на служебното правоотношение, е прекратено служебното правоотношение между ИА“АА“ и К. Н. П.,ЕГН [ЕГН], заемащ длъжност „държавен инспектор“, с код по НКПД 2422-7060,в отдел „Контрол и статистика“,с ранг I младши към Главна дирекция „Автомобилна администрация, считано от 02.09.2024г./л.9/.

Заповедта е връчена надлежно на оспорващия, лично на 30.09.2024г. Жалбата срещу нея е подадена на 13.09.2024г., с вх. № 26389, директно в АССГ

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок от субект с наличен правен

интерес, засегнат неблагоприятно от обективизираното в заповедта властническо волеизявление. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган –арг. от чл. 7,т. 13 от Устройствения правилник на ИА“АА“ в относимата редакция към датата на издаване на акта за прекратяване на служебното правоотношение /ДВ бр. 15 /20.02.2024г./,съгласно който изпълнителният директор на Агенцията назначава и освобождава държавните служители в агенцията;

Заповедта отговаря на посочените в чл. 108 от ЗДСл особени изисквания за форма и съдържание на акта за прекратяване на служебното правоотношение – подписана е от органа по назначаването и съдържа правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Неоснователно се поддържа в жалбата, че заповедта следва да съдържа изрични мотиви - фактически и правни основания за издаването ѝ, освен отразените в нея. Правилото на чл. 108, ал. 1 ЗДСл дерогира общата разпоредба на чл. 59 АПК относно реквизитите на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

Не се констатираха и допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Неспазването на срока на предизвестие е компенсирано със заплащане на дължимото се по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл обезщетение. Не намират опора в нормативната уредба доводите на жалбоподателя за нарушаване на административно производствените правила при издаване на оспорената заповед. В приложимия закон не са предвидени процедурни правила при издаване на акта за прекратяване на служебното правоотношение.

Оспорената заповед съответства на материалния закон и неговата цел.

По делото не е налице спор относно фактите.

С оглед наведените в жалбата доводи, спорът е правен и се свежда до това – налице ли са предпоставките за прилагане на нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, с оглед факта, че оспорващият е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на чл. 69, ал. 2 от КСО.

Разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, послужила като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение, предвижда, че органът по назначаване може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие, когато служебното правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, включително когато е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а от КСО.

Следователно за да бъде законосъобразно прекратяването на служебното правоотношение на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл е необходимо наличието на две предпоставки в условията на кумулативност – 1) възникнало и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст; и 2) възникнало след този момент служебно правоотношение;

Съдът приема, че в случая жалбоподателят е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 14.05.2016 г.

Неоснователни са доводите на оспорващия, че пенсията отпусната по чл. 69, ал. 2 от КСО, не покрива понятието "пенсия за осигурителен стаж и възраст" използвано в

текста на чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл, и ergo в случая не била налице първата от посочените по-горе предпоставки.

В редакцията на нормата на чл. 69, ал. 2 от КСО/ ДВ, бр. 79 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г./, действала към момента на пенсионирането на К. Н. П. на 14.05.2016 г., за да възникне правото на пенсия, е поставено изискване за достигане на определена възраст - 52 години и 10 месеца, което изискване за възраст е поставено и във всички следващи редакции на нормата, включително и тази действала към момента на издаване на процесната заповед - освен продължителността на стажа се изисква и достигане на определена възраст. Следователно законодателят възприема пенсията по чл. 69 от КСО, като такава за осигурителен стаж и възраст. Вярно е, че нормата позволява пенсиониране при привилегирани условия за определени категории работници и служители, но това не променя характера на пенсията – тя е за осигурителен стаж и възраст. Тя предписва облекчен ред и условия за адресатите си, които получават по този ред право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, без да се изисква навършването на посочената възраст по чл. 68 от КСО. Този извод се подкрепя и от обстоятелството, че систематичното място на нормата на чл. 69, ал. 2 от КСО е в раздел първи "Пенсии за осигурителен стаж и възраст", глава шеста "Задължително пенсионно осигуряване".

Ето защо, в хипотезата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл в придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се включва и придобитото право на пенсия в условията на чл. 69 от КСО.

Налице е и втората предпоставка – служебното правоотношение е възникнало след придобитото и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Жалбоподателят е бил назначен със заповед № 167/07.06.2023г. на изпълнителният директор на ИА "АА", на основание чл.9, във вр.чл.10, ал.1 и чл.12 от ЗДСл /л.12/, на длъжността „държавен инспектор“, с ранг I мл., в отдел „Административнонаказателна дейност“, в дирекция „Автомобилна инспекция“, в ИА "АА" и преназначен в отдел „Контрол и статистика“ в Главна дирекция „Автомобилна инспекция“ в ИА "АА" от органа по назначаването със заповед № 1010/10.06.2024г. на същата длъжност, от която е освободен с оспорената заповед.

Доводите на жалбоподателя, че не е достигнал определената пенсионна възраст към момента на прекратяването на служебното му правоотношение с процесната заповед, в това число и дали е достигната възрастта за пенсиониране по общия ред по чл. 68 от КСО, е изцяло неотносим. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика на ВАС по сходни казуси - например решение № 1270/27.01.2020 г. по адм. дело № 1315/2019 г. на ВАС, решение № 4727/12.04.2018 г. по адм. дело № 2769/18 г. на ВАС, петчленен състав, решение № 9387 от 25.10.2022 г. по адм. д. № 2987/2022 г., V отд. на ВАС и други.

Ето защо следва да се направи извод, че заповедта за уволнение е издадена в съответствие със соченото в нея основание - чл. 106, т. 6 ЗДСл., чиито две предпоставки са придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и възникване на служебно правоотношение след това.

Не е налице и твърдяното несъответствие на акта с целта на закона.

К. съд в решение № 13 от 13.10.2012 г. по конституционно дело № 6 от 2012 г. посочва, че целта на закона е особено важна за преценката на законосъобразността на административните актове по повод съдебното им обжалване, защото несъответствието с целта на закона е една от предпоставките за незаконосъобразност

на административните актове. При ясно регламентирана цел на закона, съдът може да установи нейното спазване или превратното упражняване на власт от компетентния административен орган. В мотивите си К. съд посочва, че целта на закона е отправна точка и за преценката спазен ли е принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК, който е неразривно свързан с преследваната цел.

От своя страна правната теория приема, че самият избор на административния орган е правно регулиран от чл. 4, ал. 2 и чл. 6 от АПК и предписва определен алгоритъм на преценка – дали с избраната от органа възможност се постига целта, за която законът го е оправомощил да издаде акта (чл. 4, ал. 2), ако тази цел се постига, дали не е било възможно решение, което е по-малко обременително за трети лица (чл. 6, ал. 2-3), имало ли е решение, което да бъде осъществено с по-малко обществени разходи (чл. 6, ал. 4).

В процесният случай не се установява нарушаването на нито едно от посочените правила, поради което административният акт не може да бъде определен като несъответен на целта на закона.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав достига до извод за законосъобразност на обжалвания административен акт – същият е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му, съответен е на целта на закона. Поради това жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

На основание чл. 143, ал. 3 АПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ в полза на ИА“АА“ следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Като съобрази фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника процесуални действия, съдът намира, че юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определено, в размер на 100,00 лева, съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Н. П.,ЕГН [ЕГН] от [населено място], ул. А. Б.,№ 28,ет.3,ап.5 срещу заповед № 1167/30.08.2024г., на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“.

ОСЪЖДА К. Н. П.,ЕГН [ЕГН] да заплати на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.